

Sygn. akt VI U 362/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska - Kasa

Protokolant: Paulina Sobota

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy N. H.

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania N. H.

od decyzji (...) w W. z dnia (...). znak: (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję z dnia (...). znak: (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującej N. H. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 lutego 2015 r. do 11 lutego 2015 r. oraz uchyla zobowiązanie do zwrotu przez odwołującą N. H. nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 530,97 zł., na którą to kwotę składa się należność główna w kwocie 514,40 zł. za okres od 4 lutego 2015 r. do 11 lutego 2015 r. z funduszu chorobowego i odsetki w kwocie 16,57 zł. z funduszu chorobowego.

II. Zasądza od (...)w W. na rzecz odwołującej N. H. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 362/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), (...) w W. zobowiązał N. H. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 530,97 zł, na którą to kwotę składa się należność główna w kwocie 514,40 zł. za okres od 4 lutego 2015 r. do 11 lutego 2015 r. z funduszu chorobowego i odsetki w kwocie 16,57 zł z funduszu chorobowego. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczona dnia 12 lutego 2015 roku rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej, czyli w okresie niezdolności do pracy orzeczonej od 30 stycznia 2015 roku do 21 lutego 2015 roku wykonywała pracę zarobkową i wykorzystywała zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z jego celem. Z tych względów powstała nadpłata zasiłku chorobowego wypłaconego za okres niezdolności do pracy od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku w kwocie 514,40 zł, która podlega zwrotowi wraz z odsetkami.

(decyzja ZUS z dnia 30.07.2015r. – k. 1 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji N. H. wniosła odwołanie, wskazując że ZUS wypłacił jej zasiłek chorobowy za okres od 4 lutego 2015 roku do 11 lutego 2015 roku w kwocie 421,40 zł, zaś za okres od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku

odmówiono jej prawa do zasiłku chorobowego. Odwołująca podniosła, że zawiadomiła niezwłocznie ZUS o podjęciu przez nią dnia 12 lutego 2015 roku działalności gospodarczej. Odwołująca dodała także, że w okresie od 4 lutego 2015 roku do 11 lutego 2015 roku faktycznie była niezdolna do pracy.

(odwołanie – k. 1 – 1 verte)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. Organ rentowy w uzasadnieniu swego stanowiska powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 20 – 20 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się była niezdolna do pracy w okresie od 30 stycznia 2015 roku do dnia 21 lutego 2015 roku. Była zatrudniona w spółce (...) z siedzibą w W. do dnia 11 lutego 2015 roku.

(bezsporne)

Tytułem zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku ZUS wypłacił N. H. kwotę 421,40 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu – k. 13)

Odwołująca od dnia 12 lutego 2015 roku rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Działalność ta została zarejestrowana przez jej męża poprzez stronę internetową. Odwołująca jedynie udała się z dowodem osobistym do Urzędu Gminy, aby potwierdzić zarejestrowanie działalności. Działalność została zarejestrowana dnia 12 lutego 2015 roku, po ustaniu stosunku pracy odwołującej u poprzedniego pracodawcy – spółki (...) z siedzibą w W..

Przez pierwszy okres prowadzenia działalności gospodarczej odwołująca nie wykonywała żadnych czynności z nią związanych, ustanowiła bowiem swym pełnomocnikiem męża A. J., który zajmował się faktycznym prowadzeniem tej działalności gospodarczej zawierając umowy, wystawiając faktury. Dopiero po zakończeniu okresu zwolnienia lekarskiego odwołująca była stopniowo wdrażana przez swojego męża w prowadzenie tej działalności. Mąż odwołującej znał się na tego typu działalności gospodarczej, ponieważ sam prowadzi firmę o identycznym profilu.

(dowód: zeznania świadka E. P. – protokół rozprawy z dnia 29.11.2016r. od 00:03:20 do 00:11:10, zeznania świadka A. H. – protokół rozprawy z dnia 29.11.2016r. od 00:11:16 do 00:24:57, pełnomocnictwa – k. 31 – 32, zeznania odwołującej się N. H. – protokół rozprawy z dnia 16.11.2017r. od 00:02:20 do 00:15:52)

Odwołująca po zarejestrowaniu działalności gospodarczej powiadomiła o tym fakcie ZUS. W związku z tą informacją potwierdzoną fakturami nadesłanymi przez odwołującą, ZUS decyzją z dnia (...), znak: (...), odmówił odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku oraz za okres ewentualnej dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy. Decyzję tę ZUS uzasadnił tym, iż od 12 lutego 2015 roku odwołująca podjęła działalność zarobkową, stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Następnie decyzją z dnia (...), znak: (...) odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za ten sam okres od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku, tym razem jednak w uzasadnieniu wskazując, że w okresie orzeczonej niezdolności do pracy odwołująca wykonywała pracę zarobkową, a więc wykorzystywała zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z jego celem.

(dowód: zeznania odwołującej się N. H. – protokół rozprawy z dnia 16.11.2017r. od 00:02:20 do 00:15:52, decyzja ZUS z dnia 01.04.2015r. – k. 2 akt organu rentowego, decyzja ZUS z dnia 17.06.2015r. – k. 4 akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania oraz w oparciu o dowody z zeznań świadków i odwołującej się, których wiarygodność również nie została podważona.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji nakazującej odwołującą zwrócić nienależnie pobrany zasiłek chorobowy.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. - Dz. U. z 2017r., poz. 1778, ze zm.) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Z kolei art. 84 ust. 2 tej ustawy wskazuje, że za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

W niniejszej sprawie organ rentowy argumentował, że odwołująca podczas swej niezdolności do pracy wykorzystywała zwolnienie niezgodnie z jego celem. Podstawą prawną dla uznania wypłaconego powódce zasiłku chorobowego za nienależny stanowi więc art. 84 ust. 2 pkt 1 wyżej wskazanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2017r., poz. 1368, ze zm.). Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. W ocenie organu rentowego odwołująca swym zachowaniem wypełniła przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, a więc wypłacony jej za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku zasiłek chorobowy jest świadczeniem nienależnym.

Sąd Rejonowy nie podziela argumentacji organu rentowego będącej powodem odmowy prawa do zasiłku chorobowego i zobowiązania do zwrotu pobranego świadczenia. Należy zauważyć, że odwołująca niezwłocznie zawiadomiła ZUS o fakcie zarejestrowania swojej działalności gospodarczej. ZUS zaś odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres prowadzenia tej działalności, a więc od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku. Z kolei co do okresu od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku ZUS nie wykazał w żaden sposób, aby odwołująca się miała wykorzystywać ten okres niezgodnie z celem swojego zwolnienia. W szczególności z ustaleń Sądu poczynionych w toku niniejszej sprawy wynika, że odwołująca się nie wykonywała żadnych czynności mających na celu, czy to założenie działalności gospodarczej, czy też zajmowanie się tą działalnością gospodarczą, wszelkie bowiem sprawy z tym związane załatwiała za nią jej mąż. Odwołująca stawiała się jedynie w Urzędzie Gminy, aby potwierdzić wszelkie informacje umieszczone na stronie internetowej przez jej męża. Nie sposób jednak uznać jednorazowego stawiennictwa w urzędzie gminy jako wykorzystywania zwolnienia niezgodnie z jego celem, a tym bardziej jako wykonywania pracy zarobkowej. W szczególności organ rentowy nie wykazał, czy odwołująca się w okresie swego zwolnienia miała zalecenie, aby leżeć, nie zostało też wykazane, że jej jednorazowa wizyta w Urzędzie Gminy mogła w jakikolwiek sposób wpłynąć negatywnie na jej stan zdrowia. Warto również dodać, że wszelkie czynności związane z pozyskaniem klientów, czy też ich obsługą, a więc czynności, które w sposób szeroki mogą być kwalifikowane jako wykonywanie pracy zarobkowej były w okresie niezdolności odwołującej się do pracy wykonywane tylko przez jej męża. Odwołująca nie tylko w okresie od 4 lutego 2015 roku do 11 lutego 2015 roku, ale i w dalszym okresie od 12 lutego 2015 roku i później, aż do odzyskania zdolności do pracy, nie wykonywała żadnych czynności związanych z prowadzeniem zarejestrowanej na nią działalności, w szczególności nie wykonywała pracy zarobkowej. W jej miejsce zajmował się tym jej mąż, który miał od niej wszelkie pełnomocnictwa. Reasumując należy wskazać, że organ rentowy nie wykazał, że odwołująca wykorzystywała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem, ani też aby w okresie tego zwolnienia wykonywała pracę zarobkową. Należy podkreślić, że okresem analizowanym pod kątem przesłanek z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej był jedynie okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, a więc okres, za który odwołującej został wypłacony zasiłek chorobowy,

który to został uznawany przez ZUS, jako świadczenie nienależne. Za okres od 12 lutego 2015 roku odwołująca nie otrzymała zasiłku.

Ponadto należy w tym miejscu dodać, że w skarżonej decyzji, jako jej podstawę prawną organ rentowy wskazał również na art. 13 ust. 2 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego. Powołanie się na tę regulację nie zostało jednak wyjaśnione przez organ rentowy w dalszej treści uzasadnienia skarżonej decyzji. Zgodnie z tym unormowaniem organ był władny odmówić odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 lutego 2015 roku, czyli za okres po dniu ustania jej tytułu ubezpieczenia związanego z jej pracowniczym zatrudnieniem w spółce (...). Jednak skarżona decyzja dotyczy zakwestionowania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, a więc za okres, gdy tytuł ubezpieczenia jeszcze istniał. Wobec powyższego regulacja z art. 13 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie może stanowić żadnej podstawy do uznania zasiłku chorobowego wypłaconego odwołującej się za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku za nienależny.

Sąd miał również na uwadze, że organ rentowy nie kwestionował faktu, że odwołująca w okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku była zatrudniona w spółce (...) z siedzibą w W.. Nie kwestionowano również samej niezdolności do pracy odwołującej w tym okresie. Wobec braku wykazania przesłanek przemawiających za pozbawieniem odwołującej prawa do zasiłku należy uznać, że w okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku odwołująca spełniała wszystkie przesłanki do przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za ten okres.

Reasumując powyższe wywody należy uznać, że nie zostało w toku postępowania wykazane, aby zachodziły jakiegokolwiek przesłanki, w szczególności te określone w art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, przemawiające za uznaniem, iż w okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku odwołująca nie powinna mieć przyznanego prawa do zasiłku chorobowego, a tym samym, aby wypłacony jej za ten okres zasiłek chorobowy był świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wobec tego należy uznać, że odwołująca nie miała obowiązku zwrócić kwoty zasiłku chorobowego wypłaconego jej za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku. Ponadto Sąd miał na uwadze, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji o zwrocie nienależnego świadczenia zawiera w sobie w istocie rozstrzygnięcie o odmowie przyznania prawa do zasiłku chorobowego odwołującej się za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku. Wobec zaś wyżej wskazanego braku wykazania przesłanek, które mogłyby pozbawiać odwołującą się prawa do zasiłku chorobowego za ten okres Sąd uznał, iż zasadnym jest także orzeczenie w przedmiocie przyznania odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Jednocześnie Sąd zauważa, że w związku z zawiadomieniem (wezwaniami) zainteresowanego (...) z siedzibą w W. o toczącym się postępowaniu - zainteresowany nie przystąpił do sprawy i nie zajął żadnego stanowiska.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 i 99 KPC oraz § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.) – według jego brzmienia na dzień wniesienia odwołania do Sądu. Sąd na podstawie wyżej wskazanych przepisów zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 180 zł.